

DIUMENGE 2 DURANT L'ANY

UN DIUMENGE DE TRANSICIÓ ENTRE LES "MANIFESTACIONS DEL SENYOR" (temps de Nadal)...

El temps de Nadal s'acabà amb la celebració del Baptisme del Senyor. A partir de diumenge qui ve, tornarem a llegir l'evangeli de Marc. Cada any, al diumenge 2n. del Temps ordinari és pres del de Joan; a l'any B llegim la manifestació de Jesús com "l'Anyell de Déu" i la seva trobada amb els tres primers deixebles: Joan i Andreu, després Simó, a qui Jesús anomenarà Pere.

1. ... I EL RETORN A L'EVANGELI DE MARC:

Unes lectures que ens conviden a entrar avui en el misteri de la trobada amb Jesús i a arriscar-nos a seguir-lo:

En altre temps, el jove Samuel, iniciat pel

sacerdot Elí a escoltar la Paraula divina, havia sabut respondre a la crida de Déu en vistes a una missió profètica: *Parla, Senyor, que el teu servent escolta* (1 lectura).

Al seu torn, Joan i Andreu, deixebles de Joan el Baptista, impressionats per la paraula del seu mestre: *Mirau l'Anyell de Déu*, seguiren Jesús per demanar-li: *On romans? On vius? On és ca teva?* I, responent a la seva invitació: *Veniu i ho veureu*, l'acompanyaren i es quedaren amb ell tot el dia.

Contagi del testimoni: Andreu troba el seu germà Simó: *Hem trobat el Messies*, i el condueix a Jesús que, mirant-lo li diu: *Tu ets Simó, fill de Jonàs; tu et diràs Kefas* (que vol dir pedra)... esperant que la crida ressoni per Felip (que era de Betsàida com Andreu i Pere) i que aquest trobi Natanael.

Nosaltres hem rebut aquesta gràcia de poder-nos trobar amb Jesús, recordem-nos, atents al que diu Pau que, pel nostre baptisme, els nostres cossos són membres de Crist i temple de l'Esperit Sant. Glorifiquem Déu en el nostre cos (2 lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Un text que s'escolta ben bé, tan és la seva espontaneïtat i la seva profunditat.

Som portats al segle XI a. C. En una època en que encara no hi havia reis a Israel; eren els Judges els qui s'esforçaven en mantenir una certa unitat entre les tribus. Jerusalem no existia com a capital política i religiosa del poble de l'antiga aliança. El temple més venerat era el de Siló, que posseïa l'Arca de l'Aliança. Al servei d'aquest santuari, el sacerdot Elí, a qui Anna ha confiat l'Infant que ella ha consagrat al Senyor, els fills del qual donaven ben prou disgusts a l'ancià.

Déu pren la iniciativa, perquè és ell qui elegeix en vista a una missió: per quatre vegades fa sentir la seva crida en la nit.

La resposta del jove Samuel és de total disponibilitat.

- Samuel vetllant l'Arca de l'Aliança pel seu ancià mestre, "dormint en el temple del Senyor".

- Quan sent que el criden pel seu nom, respon immediatament: *som aquí*, i va cap el sacerdot Elí, de qui ha cregut reconèixer-ne la veu.
- I el mateix dues vegades més encara.
- Fins el moment que el seu ancià mestre l'inicia en l'escolta de la Paraula de Déu i li diu com respondre i contestar.
- La quarta vegada que es sent cridat, quan el Senyor vingué prop d'ell i el crida de bell nou, Samuel respon com ho havia après: *Parla, Senyor, que el vostre servent escolta*.

La primera missió confiada al jove Samuel serà de les més difícils: anunciar al sacerdot Elí les desgràcies de les que en seran causa les malifetes dels seus fills.. Però el Senyor mai abandona aquells a qui ell ha cridat: *Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell i feia que es complís tot el que li anunciava*.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR vetllarà en remarcar les INTERVENCIONS DE DÉU i l'expressió reiterada de la DISPONIBILITAT DE SAMUEL:

** 4 el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué:*

--Som aquí.

** el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué:*

--Som aquí. He sentit que em cridaves

** El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué:*

--Som aquí. He sentit que em cridaves

** 10 El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades:*

--Samuel, Samuel!

Ell va respondre:

--Parla, que el teu servent escolta.

Destacarà també

D'una part LA INTRODUCCIÓ: **3** *Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagués la llàntia del santuari de Déu,*

D'altra part: la CONCLUSIÓ del relat, després d'una pausa:

Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell i feia que es complís tot el que li anunciava.

SALM 39

Aquest salm ens ensenya a celebrar la iniciativa de Déu amb nosaltres i a respondre en la disponibilitat del cor (**4** *Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, un himne de lloança al nostre Déu*). Així entrarem en la pregària del mateix Crist, ell a qui l'autor de la Carta als hebreus aplica les paraules del salmista: "Per açò, quan entra al món, Crist diu a Déu: **No has volgut sacrificis ni oblacions, però m'has format un cos; 6 no t'has complagut en holocaustos ni en sacrificis pel pecat. 7 Per això t'he dit: A tu em presento. En el llibre hi ha escrit de mi que vull fer, oh Déu, la teva voluntat"** (10, 5-7).

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Durant una colla de diumenges farem una lectura contínua de la primera carta als Corintis.

Corint era aleshores la ciutat més poblada de Grècia : més de 500.000 habitants. Fruint d'una situació geogràfica única, en el punt de conjunció entre el Peloponesi i la Grècia continental. Construïda en una faixa de terra d'alguns kilòmetres, l'istme de Corint, fa la unió(gràcies als seus dos ports, Cèncrees i Lechaion) entre els dos mars: l'Egeu i la Iònica.

Com moltes ciutats comercials i marítimes, Corint és coneguda per la lleugeresa dels seus costums: viure a la coríntia. Volia dir viure en la disbauxa.

Pau hi arribà durant el segon viatge missioner. Hi ha romàs uns dos anys, hi fundà una Església cristiana. L'Església de Corint comprenia, pel que sembla, nombrosos cristians d'origen pagà, principalment grecs i romans, però també cristians d'origen jueu, com Crispus, el cap de la sinagoga. Segons 1Cor 1, 26, molta part de la comunitat era de condició social modesta: esclaus, lliberts, gent poc considerada. I també persones de nivell important, com Erastes, tresorer de la ciutat, Caius en la casa del qual es reunia la comunitat, Estefanàs, Cloe...

Després de la seva partida, sorgiren nombrosos problemes en aquesta jova comunitat , entusiasta però... Aquests motivaren el primer correu, al qual Pau fa al·lusió a 1 Cor 5, 9-11. Ells justifiquen aquest nou escrit, que nosaltres en deim la primera carta als Corintis. En aquesta diumenge començam la seva lectura seguida fins la Quaresma, a partir del capítol 6.

Precisament al capítol 6, Pau arriba als problemes relatius a la sexualitat. "Tot és permès" repeteixen alguns membres de la comunitat, citant unes paraules de l'Apòstol tallades del seu context i, com a conseqüència, desnaturalitzades. A la problemàtica del "permès" i del "prohibit", Pau oposa aquí la de sobre el que està d'acord o no amb la vida nova del cristià transformat per l'Esperit; i açò per mitjà d'un doble interrogant: *¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist?* La vida sexual no solament compromet el cos, sinó tota la persona, present a l'altre pel seu cos. Submergit en la mort i resurrecció de Crist, el cristià està unit a ell, i tota la seva vida, compresa la seva vida sexual, ha de ser la convé, pertoca a un membre de Crist (En aquest passatge on hi ha sovint la qüestió del cos, cal recordar que Pau és un semita que es refereix a la noció bíblica del COS: expressió de la persona i és per açò que ella està en relació; visió ben prou propera a la reflexió moderna sobre el cos i la persona)

- *¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que habita en vosaltres?* La impuresa està en contradicció amb el destí del cos del cristià, promesa en la resurrecció. (aquí és el cos de cada cristià que Pau afirma que és TEMPLE (naos, el santuari, la part més sagrada del temple) de l'Esperit Sant: l'Esperit s+Sant està en ell, l'ha rebut de Déu).

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EL LECTOR posarà de relleu:

L'adreça habitual: Germans

L'AFIRMACIÓ INICIAL DE Pau que desenvoluparà tot seguit: *El cos no és per a la immoralitat, sinó per al Senyor,*

ELS DOS INTERROGANTS al voltant dels quals s'articula el seu desenvolupament

¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist?

¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que habita en vosaltres?

LA CONCLUSIÓ: glorificau Déu en el vostre cos!

COMENTARI A L'EVANGELI

Del testimoni de Joan a la trobada de Jesús:

D'entrada, el lector percep les DIFERÈNCIES amb el relat de la vocació dels primers deixebles tal com és presentat pels sinòptics.

Si aquests primers deixebles —que constituïran el nucli original del grup dels Dotze— són ben presentats per a Joan com d'origen galileu, aquí no és a Galilea, la vora del llac, on situa la crida, sinó a la riba del Jordà on ells esdevingueren deixebles de Joan Baptista.

Igualment, quan en els Sinòptics, la crida tenia la forma d'imperatiu: Veniu, seguïu-me! Aquí, els dos primers deixebles, Andreu i sens dubte Joan, el fill de Zebedeu, són posats en moviment pel testimoni de Joan Baptista: *fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar: --Mirau l'anyell de Déu!*, testimoniant així que en Jesús es realitza l'acompliment de les promeses. Seguiren Jesús (seguir Jesús, en el llenguatge de la Bíblia: convertir-se en deixeble).

L'autor del quart evangeli, marca així el rol important jugat pel testimoni de Joan Baptista en el procés de la trobada amb Jesús. No deixa de remarcar al llarg del seu relat, LA INICIATIVA PRIMERA DE JESÚS

És el pas de Jesús anant i venint, que suscita el testimoni de Joan Baptista: *Mirau l'anyell de Déu.*

És ell que es gira vers els dos deixebles de Joan que el segueixen i els interroga: Què buscau? Una pregunta que és la primera paraula de Jesús a l'*evangeli de Joan*. Una pregunta que serà la primera paraula del Ressuscitat a Maria Magdalena: *Qui cerques?* Una pregunta que provoca els dos deixebles a prendre consciència de l'objecte vertader de la seu requeriment i que ens invita a nosaltres mateixos, lectors de l'Evangeli, explicitar-nos davant del Senyor, el sentit primer del nostre camí interior.

Andreu i el seu company responen amb un interrogant: Rabí —que vol dir «mestre»—, on t'estàs? Que anant més enllà del simple lloc d'habitació, apunta ja la intimitat de Jesús amb el Pare.

I encara és Jesús qui els convida: Veniu i ho veureu. Invitació no solament a descobrir el lloc on està domiciliat, sinó a prendre contacte personal amb ell, a conèixer-lo més íntimament, a verificar per la vista, per la constant física, la realitat històrica que fonamentarà la fe. El que hem vist, el que hem sentit i el que les nostres mans han tocat, llegim a 1 Jn 1, 1-3- també us anunciam a vosaltres, perquè estigueu també en comunió amb nosaltres.

DE LA TROBADA DE JESÚS AL TESTIMONIATGE DELS SEUS DEIXEBLES:

Aleshores es dona la TROBADA: continua l'evangelista: *Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.*

Aquesta trobada està envoltada d'una gran discreció que contribueix a donar al relat una dimensió misteriosa i oberta: cada creient és convidat a fer la mateixa experiència., el mateix procés.

Però l'ús repetit del verb romandre, estar-se, habitar centra l'atenció sobre l'essencial "Romandre" és per Joan un tema teològic que marca l'acompliment de la fe, l'acostament definitiu a Jesús.. Aquest és el procés constitutives de la fe: anar a Jesús, veure o romandre en ell.

Per contra, l'evangelista es detén llargament en la REACCIÓ EN CADENA que mourà aquesta trobada amb Jesús.

Andreu troba el seu germà Simó i el mena a Jesús, que el proclama el "Messies". I Jesús dona a Simó un nom nou, un nom simbòlic, que anuncia i revela la seva vocació pròpia, en el si de la comunitat dels seus deixebles: *--Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes —que vol dir «pedra».*

Segons la tradició sinòptica, Andreu i Simó són cridats junts per Jesús. Segons Joan, Simó va a Jesús per l'intermediari del seu germà; és el "segons" en certa manera. Però açò no contradiu per res el seu estatus tradicional de primacia en el grup dels deixebles, perquè és el primer en el relat del quart evangeli en rebre el benefici d'una paraula personal de Jesús.

Més tard, Jesús trobarà Felip i li dirà: --*Segueix-me*.

44 Llavors Felip, que era de Betsaida, el poble d'Andreu i de Pere, 45 va trobar Natanael i li digué: Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret.

Així, segons l'expressió de X. Léon-Dufour *el foc de l'anunci pren de tu a tu*. Així és pel testimoniatge dels primers cridats que els nous creients han pogut accedir, al seu torn, a la trobada amb Jesús, el Crist. Andreu i el seu company haurien pogut descobrir el Messies sense Joan Baptista? Simó Pere ho hauria pogut fer sense el seu germà Andreu? Natanael sense Felip? Nosaltres tampoc, no sabríem creure sense aquesta immensa cadena, que ens uneix, que ens acosta als primers testimonis.

BONA FESTA DE SANT ANTONI ABAD 2012

Les temptacions de Sant Antoni Abad (El Bosco)